

חמש עובדות על אורנה אייזנמן. היא מנהלת את אורט מטרני-חולון כבר 20 שנים. היא נבחרה ממש לפני חודש לאשת חינוך פורצת דרך ומעוררת השראה בחולון. היא מורה למתמטיקה ופיזיקה. יש לה 3,321 עוקבים באינסטגרם, מעל 6,500 עוקבים בפייסבוק ומעל 21,000 עוקבים בפייסבוק. איזה חקירה, אני בשוק. עובדה חמישית, שהיא גם גילוי נאות, אורנה הייתה אשת החינוך הראשונה שעבדתי איתה כשנכנסתי למערכת החינוך. אני הייתי מחנך צעיר, ואורנה, רכזת השכבה הצעירה שלי. אני קובי דביר, ואתן מאזינות ומאזינים לשעת חינוך, הפודקאסט של מכללת סמינר הקיבוצים. בואו נתחיל. אורנה, ברוכה הבאה. ברוכים הנמצאים, איזה כיף לנו. הכיף שבאת. אורנה, את מנהלת, אמרנו כבר, ממש מיתולוגית של מיטרני חולון. ספרי לנו קצת למי שלא מכיר על אורט מיטרני חולון. אורט מיטרני קרוי בפי הרבה מיטרני בוטיק, וכשמו כן הוא, תיכון יחסית קטן, המונה קרוב ל-200 ילדים, ביקוש רב מאוד, שכבות טייב, ילדים מהממים, תותחי על חלל, שהמערכת לא הצליחה לקדם אותם. שימו לב לניסוח. שזאת הייחודיות, נכון? זאת אומרת, זה ילדים ש... זה הייחודיות. זה ילדים שהמערכת לא מצאה להם את התוכנית האישית שלהם, את התפירה המיוחדת שלהם, לא הבליטה את הכישורים שלהם, והם הגיעו אליי. ואנחנו מצאנו שאין ילד שלא זכאי ולא ראוי ולא יכול להצליח, וחובה עלינו, כמערכת חינוך, לעשות זאת. ואני עם צוות קטנטן שמונה, אפרופו ספרי אלורט מיטרני, עם צוות קטנטן שמונה יחד עם המנהלת כ-20 איש, ועם העובדים, וה... והמזכירה והשומר, שהם חלק מהמפעל. שהם חלק בלתי נפרד, ואני תכף אסביר, אם תרצה. בעצם מחויבים לתהליך הזה. וראה זה פלא, הילדים מצליחים. מצליחים. הילדים עושים בגרויות, הילדים מתגייסים לצה"ל, הילדים מצליחים בחיים, הילדים בעלי עסקים. את יודעת מה? את תדברי איתי רגע על בגרויות. כן. אמרת, זאת אומרת, אמרתי את זה בגאווה, וזו באמת גאווה, הם מסיימים בגרות. למה זה בכלל חשוב? או, שאלה מצוינות. א', אני... Who cares... אוקיי, אוקיי. א', יש לי השגות לגבי הסיפור הזה. האם זה must? האם זה הדבר שיקבע לך את מסלול החיים? האם אתה לא יכול להצליח בלי זה? והאם כל הילדים, שזה לא בראש מעייניהם, האם הם לא זכאים לחינוך איכותי וטוב? שאלה מורכבת. ואני בהחלט חושבת שזה לא חזות הכול, בגרויות. אבל אני קודם כל הזמן אומרת שאם המדינה החליטה, ואני חלק מהמערכת, והילדים הם חלק מהמערכת, אז אני אעשה את הכול כדי להיטיב עם כל ילד שרוצה את מה שהוא רוצה. כי זה חשוב שהם יהיו כמו כולם? לא, כי זה חשוב שהם יקבלו את מה שהם רוצים, אוקיי? ויש ילדים שמגיעים לאורט מיטרני ואומרים, אני רוצה בגרות. ואם אני לא רוצה בגרות? ואם אתה לא רוצה בגרות? זה בסדר? בוודאי. את לא תנסי לשכנע אותי? כי זה מה שקורה במדינה? אני אגיד לך, אני אגיד לך שאני אעשה את הכול שתצא מאורט מיטרני עם משהו ביד. כדי ש... אני אומרת שיהיה לכם בכיס, תפתחו את הכיס ויהיה לכם משהו. החל ב-12 שנות לימוד, המשך בתעודה טכנולוגית, שהיא חלק מבגרות. עשר יחידות תעודה טכנולוגית זה משהו בעל ערך, וכלה בתעודת בגרות, בהחלט. וגם אני אגיד יותר מזה, וגם אם יש ילד שהגיע אליי, כי אתה יודע, קובי, אתה מכיר את בית ספר? מגיעים אליי בט', מגיעים אליי בי', ומגיעים אליי בי' אלף ילדים. ולא תמיד יש לך את הזמן להשיג איתם את כל המטרות שאתה רוצה. וגם אם יש ילד שאומר לי, תקשיבי, אני צריך קצת הפגה, אני צריך קצת לצייר, אני קצת צריך לבשל, אני קצת צריך לתפור. אני מבקש ממך, תתני לי את הדבר הזה, כי זה לא היה לי עד עכשיו, לא בטוח שאני אוכל להתמודד עם בחינות בגרות. אז מה, אני אוציא את הילד הזה? איפה יהיה? לאן הוא ילך? אז בואי נדבר רגע, באמת, הזכרת את הבישול

והתפירה, ויש לכם באורט מטרן כל מיני... אופנה, אופנה, בוא נדייק, אופנה. כל מיני מגמות ייחודיות, יש לכם צילום וידאו, יש לכם אמנויות הבישול, אמנויות טיפוח החן. מעניין אותי לדעת, קודם כל, איך את מגיעה דווקא לזה? זאת אומרת, מאיפה הרעיון של בישול או... מתמטיקה זה משהו מובנה במערכת, נכון? אנגלית מובנה. שכולם, אגב, תקף נגמרו את זה, כולם לומדים מתמטיקה ואנגלית? כולם לומדים את כל מקצועות הליבה. ספרות, היסטוריה, אזרחות, לשון, כולם לומדים הכול. אתה גם היית אצלי. כולם לומדים הכול. אנחנו בונים את זה אחרת. אנחנו את התוכניות הפדגוגיות בונים אחרת. אנחנו מנסים לא להעמיס על הילדים, כי הם כבר כשלו בחלק הזה, אז אני לא רוצה שהם יכשלו אצלי עוד פעם. אז אני לוקחת את כל מקצועות ערבי המלל, שאתה גם חלק מהם, ואני מתכללת את זה עם צוות מצוין, ואני חושפת את הילדים לסיפורי התני"ך ולסיפורי הסתורים הקריטיים, המהותיים. אני לא מעמיסה עליהם, כי הרי בסוף מי זוכר מה. ואני רוצה להתמודד עם השפה, עם כישורי השפה שלהם, ששם הם חלשים, ששם יש להם קושי. אז זה אחד. ובצד השני, אני רוצה להיות אחרת. אם הילד שלי, אם יש לי חלק מהילדים, שהמתמטיקה זה לא בראש מעיניי. גם אם אני אלחץ אותו ואלחץ אותו ואלחץ אותו, מקסימום אני אעיב עליו. אני לא אשפר את התחושה שלו. ולעומת זאת, יש לו ידיים. לעומת זאת, הוא אומן. מה, אנחנו לא רוצים אנשי אומנות בחברה שלנו? אנחנו לא רוצים אנשי תרבות? והוא רוצה לבשל, והוא רוצה לעצב, והוא רוצה לצבוע. אז אני, חובתי כמנהלת לייצר לו את המקומות האלה. איך את בוחרת? כאילו, מאיפה את מגיעה לרעיונות? אז אני, אני, אני רוצה להגיד לך, אני כבר המון שנים, לפני המון שנים, עוד לפני שהיה מאסטר שפק וכל הדברים האלה, חשבתי שבאזור חולון רבתי אין בישול. וחשבתי שזה מקצוע שהילדים יכולים לקבל שם המון. הרי מה זה בישול? מה זה בישול? זה התמצית של התמצית של אירוח, של בית, של קבלת פנים, של אסתטיקה, של טיפוח, של אומנות. וחשבתי שהילדים יפרחו שם. זו גם עבודה, זאת אומרת, אפשר לעבוד בזה אחר כך. אני לא אדבר על איזה דלתות זה פותח אחר כך, ברור, וגם בצבא, דרך אגב. אז מאוד נאבקתי לפתוח למעלה מעשר שנים את המגמה הזאת. זה לא היה פשוט. והיום זו אחת המגמות המובילות בבית הספר, ואנחנו גם מיתגנו אותה כש... והיא עדיין צריכה את ה... את אומרת, נאבקת, היא צריכה את הסטמפה הזאת, את החותמת של בגרות? כן. זה המינימום של המינימום שאני אומרת לילדים. אין בעיה. אתה, קשה לך עכשיו במקצועות רובי המלל? או שאתה לא פנוי? לפעמים הם רק לא פנויים. זה יכול להגיע יותר מאוחר. אוקיי. אבל במגמה שלך, אתה תעשה את המקסימום. ולגשת במגמה, בכל מגמה, דרך אגב, לעשר יחידות, זה מאוד מכובד. זה חמש יחידות פרויקט מעשי שמגיע בוחן חיצוני, שמעמיד את הילדים בתנאי לחץ ודורש מהם להרכיב מנות, אם זה מנות חדשות ואם זה מנות שהם בנו, ודורש מהם להכין תוכנית עבודה ולהכין פרויקט מילולי, ובצד זה הם צריכים להיבחן גם בחמש יחידות מדעי התזונה. זה לא מבוטל. והם יוצאים עם ההסמכה של שף אחד, זה סולל להם דרך להמשך. אותו דבר באופנה. עכשיו, למה לקחת את המגמות האלה? כי רציתי מגמות קצת אמנותיות, קצת צבעוניות, קצת מאירות, משהו ככה. כי אתה יודע, לא לצבוע את מערכת החינוך רק במשהו אחד. המערכת החינוך שלנו לעיתים נצבעת במשהו שהוא אולי לא כל כך צבעוני, הוא אפור. המקצועות שאנחנו מכירים עוד מאז שאני ואתה היינו ילדים, אוקיי? שנעלמו, אגב. זאת אומרת, היום, אני חושב על הילדים שלי, הם לא יודעים לדפוק כפתור, הם לא יודעים לדפוק מסמר, הם לא יודעים לעשות כלום עם הידיים, הם כאילו יודעים לעשות עם הראש, כי למדו מתמטיקה ודברים נורא יפים, הם לא יודעים לעשות כלום עם הידיים. ותגיד, קובי, כשאתה הולך לעשות מטבח אתה לא רוצה את הנגר הכי טוב? כשאתה הולך למספרה, אתה לא רוצה את הספר הכי טוב? כשאתה הולך למסעדה, אתה לא רוצה לאכול את האוכל הכי טוב? אני מרגישה שיש

פה קצת מסרים כפולים של המערכת. ואני גם כל הזמן אומרת, יש כאילו איזה מטרות של המדינה, שהן נסתרות מעיניי. אני, האמת, הרבה דברים, אני הצלחתי, ועם דברים מסוימים אני אפילו, ככה, עדיין לא מגששת באפלה. אבל יש איזו מטרות של המדינה, להכניס את כולם לאיזשהו פס ייצור אחד, לאיזשהו בית ספר אחד, שייתן את הכול, זה לא נסתר, זה כתוב. מטרות משרד החינוך, תלמיד יצא עם בגרות. אוקיי, אבל אני לא מייצגת רק מדינה. אני לא מייצגת רק מטרות על. אני באתי לעשות הכל שתלמיד שלי יצליח. אני באתי לעשות הכל שהתלמיד שלי יצא עם חוויה שהוא מסוגל למשהו בחיים. זה לא יכול להיות שילדים יהיו 10 שנים ו-12 שנה עד שיגיעו אליי עם חוויה שהם כישלון. זה לא יכול להיות. יש ילד שאין בו משהו? זה התפקיד שלו. אז תגידי, מה סוד ההצלחה? זאת אומרת, איך את מצליחה במקום שבו הוא תשע שנים, עשר שנים, נכשלו איתו? נגידי את זה בעדינות. אני קודם כל, תראה, אני רוצה להגיד משהו מאוד בסיסי, קובי. הדבר הבסיסי ביותר זה שאני בחרתי בחינוך כי אני אוהבת ילדים. אני לא הייתי בוחרת במקצוע הזה אם הילדים לא היו נוגעים לליבי. עכשיו, מה זה לאהוב ילד? אז יש כאלה שאומרים, אני אוהבת את הילדים הפרטיים שלי. לא. כשאתה בוחר להיות מחנך, אתה צריך לאהוב ילדים. ילדים לא לומדים ממני שלא אוהב אותם. אני כל הזמן אומרת את זה. עכשיו, מה זה לאהוב במערכת החינוך? זה לראות את הילד, זה להקשיב לו, זה לכבד אותו, זה לחשוב פעמיים כל מה שאני אומרת לו, זה להיות נוכח בשיחה שלי איתו. ילד מקבל את הכבוד המינימלי הזה ומבין שרואים אותו, הוא ישתדל. הוא ישתדל להצליח, הוא ישתדל לעשות... אז אני חושב על תיכון גדול. כן. עדיין יש מחנכת, כן. שזה תפקידה לראות את הילד. נכון. אז מה הקטע? אז בוא, אני ואתה, אתה ואני היינו בתיכון גדול, ענק. קריית שרת חולון. קריית שרת, ואני חושבת שגם אורנה שאמה בלטה בתפיסה החינוכית שלה. אני חושבת, אתה יודע את זה. ואני זוכרת אפילו שהמנהל, שאתה קורא לו, וזה נכון, המנהל המיתולוגי ישראל כץ, כשהשכבה שלי עמדה על הבמה, אז לא עמדו 20 ילדים בטקס יו"ב, אלא עמדו 120 ילדים מתוך השכבה. עכשיו, זה לא היה כל השכבה, אבל כולם הרימו גבה. איך 120? ואני אמרתי, כל אחד שרוצה להיות על הבמה, זה לא הוליווד. אני פה לתת שירות לילדים ולהורים שלהם. ילד שרוצה לעמוד על הבמה ולהראות ולהנכיח את עצמו, אני חובת לתת לו את זה. אני לא יכולה להגיד לו, אתה לא רוקד יפה. אני לא יכולה, כי אחרת אני פוגעת בו. גם אם יורקו לו משהו, את אומרת. גם אם יורקו לו משהו, אני לא הוליווד, אני חוזרת עוד פעם. זה טקס יו"ב, הוא טקס של כולם. אז אני ואתה, אני חוזרת עוד פעם, אתה ואני, סליחה, היינו בתיכון הגדול הזה, והיו לי 13 כיתות, ו-13 מחנכים, ושתי יועצות, ורכזת חינוך חברתי. ואני הייתי מין בית ספר כזה קטן. דרך אגב, במספר אני אפילו הייתי יותר גדול. אבל היום זה הרבה יותר מורכב, אוקיי? כי האחריות בסופו של דבר היא על המנהל. וגם שמה טפטפתי את התפיסה. אז נכון שבקוטר אתה אולי יכול להגיד את ה... לתקשר עם כל ילד ברמה אישית, אבל תפיסה היא תפיסה, וזה לא משנה אם זה קטן או גדול. ולכן למנהל יש משמעות. כי אם התפיסה החינוכית שלי היא לראות את הילד, להתאים לו תוכנית, להצמיח אותו, לתת לו ביטחון בעצמו, ולגרום לו להסליל דרך וניעוט חברתית חיובית, אני אטפוף את זה ואני אעביר את זה לכל הצוותים שלי. אז למה כל כך קטן, אפרופו? זאת אומרת, כמה תלמידים אמרנו שיש? 200? 200. תראה, אני קודם רוצה להגיד לך שאנחנו יכולים, יש ביקוש לבית ספר עכשיו... נו, אז למה, עכשיו, אם עומדים בתור עוד 20 תלמידים שלא הצליחו במקומות אחרים, ואומרת לעצמה, אורנה... שאלת מיליון הדולר, קובי. זה, באמת. כן. זו שאלה שאני שואלת את עצמי, ותכף תשאל אותי על הרשתות, ותכף נדבר עליהן, אבל זה אחת השאלות שחוזרות ונשנות אצל ציבור שלא מכיר אותי אישי, שמכיר אותי דרך הרשת, שלמה אין מענה כזה בעוד מקומות? למה אין עוד מענה כזה? לא, חכי רגע לפני עוד מקומות. למה אצלך אין 400? כי, אוקיי.

סתם אמרתי 400, 500. כי, כי, כי. זה תלוי גם גודל צוות, אוקיי? אתה לא יכול להרחיב את ה... יש גבול לכוח. אתה לא יכול על 20 אנשי צוות. גם זאת שאלה. אנחנו יודעים שיש קושי. יש קושי בגיוס מורים עכשיו. יש קושי בגיוס מורים בכלל, ובפרט למקומות כמו שלנו, שאתה צריך לגייס עוד יותר כוחות, גם פדגוגיים, וגם פסיכולוגיים, וגם רגשיים, כדי לתפקד עם הילדים. אני שואל אם זו שאלה אם זאת סוגיה פרקטית, או שזאת סוגיה עקרונית. זאת אומרת, אם מחר שומעים את הפודקאסט שלנו, אנחנו בסמינר הקיבוצים, אנחנו מחשבים פה מורים, יבואו עוד עשרה מורים שמתאימים לקונספט של תיכון ויתרן וכולו. אם יגיעו עשרה מורים. את פותחת עוד חמש כיתות? אם יגיעו עשרה מורים, אני מקבלת אותם בחיבוק. לא, ואת פותחת עוד חמש כיתות? בוודאי, בוודאי. כן? בוודאי. אבל עדיין, קובי, עדיין, תפתח עוד חמש כיתות, במרכז חינוך חמש כל כיתה היא 13 תלמידים במינימום, זה עדיין לא מרחיב את המענה לכל המדינה. נכון? נכון. אוקיי, אתה ואני מדברים על זה, למה תפיסה חינוכית, שלשמחתי היא מצליחה והיא חיובית, למה היא נמצאת, למה היא בולטת מאוד באורט מיטרני חולון? זו השאלה שלך בעצם. אז קודם כל, לגבי מורים, ברור שאם יש צוותים ואם יש אנשי חינוך ראויים, אני אקבל אותם בזרועות פתוחות. אין שאלה. זה דבר שהמערכת מתמודדת איתה, לא רק אני, דרך אגב, אבל אצלנו זה פי שתיים יותר קשה. אבל זה אחד, והשנייה, למה אני לא מרחיבה עוד ועוד ועוד ועוד? עכשיו, גם יש, יש גם, עוד פעם, אנחנו אומרים, יש פה איזה מדיניות של המערכת. המערכת בנויה על התיכונים, so called, השש שנתיים הגדולים, התיכון שאנחנו היינו בו, אוקיי? ויש איזושהי תפיסה שאומרת שכל הילדים צריכים להיות מוכנים בתיכונים האלה. והתיכונים, כמו שלי, דרך אגב, אני לא היחידה, יש עוד תיכונים כמו שלי בארץ מפוזרים, אוקיי? התיכונים שלי, מה שאנחנו קוראים להם מחטים, מרכז חינוך טכנולוגי, הם לא ברור, הם צריכים להיות קיימים. השאלה הזאת היא שאלה של לייפטיים. היא כל הזמן, כל השנים היא נשאלת, והמטוטלת עוברת מצעד לצעד, מצעד לצעד, פעם כן, פעם לא, פעם כן נשירה, לא נשירה, זה כן נחשב, זה לא נחשב. אז זה לא פשוט כל כך להפוך את הדבר הזה פתאום לתיכון אחר. אני רוצה שנלך רגע לשני המקומות, נלך לאחד ואז נחזור. קודם כל, את אומרת, מחט זה מרכז חינוכי טכנולוגי, נכון, שזה בעצם לא בית ספר. זאת אומרת, לא, זאת אומרת, זה לא בית ספר רגיל, יש לו שם אחר, נכון? לא, זה טרחוק. עם קוד מוסד אחר, עם... זה בית ספר, עם קוד מוסד, זה בית ספר מוכר, ממש לא. אבל הוא משהו אחר. אבל הוא, הוא לא סתם קטן, וגם תיקח את הכי גדולים מבינינו, אז הם מגיעים ל-200 ילדים, 220 ילדים. אבל הוא קונספט אחר. הוא קונספט, הוא קונספט אחר. הוא לא רק קונספט, מתייחסים אליו כמשהו אחר, גם יש לו שם אחר. נכון. לא, תראה, אני יכולה לקרוא לעצמי תיכון אורט מיטרני, וככה אני קוראת לעצמי. נכון. בסדר? בפרשנות השנייה, כן. ברשימות של משרד החינוך, הוא משהו אחר. אני מופיעה כתיכון אורט מיטרני, מחט, אוקיי? נכון. למה? זה מעצבן אותי. אוקיי. למה? שוב, אתה נוגע בנקודה מאוד רגישה. אתה נוגע בנקודה שמרכזי החינוך מיועדים במקור לילדים שהחלקים, החלקים או העיוניים מורכבים להם, או שהם צריכים תמיכה רגשית קצת יותר, הם צריכים את היחס האישי. סבבה, אבל עדיין, כאילו המציאו להם שם אחר, שמו אותם בקטגוריה אחרת, וזה כבר מעצבן. אני אזכיר לך משהו, שפעם כשביקרת אותך סיפרת לי בבית הספר שלך, שהיה לכם, הייתה לכם נבחרת כדורסל? כן. שהעפילה שלב, לא זוכרת כבר איזה שלב, ובאיזושהי שלב היא העפילה, היא העפילה, ואז אמרו לך, אוקיי, עד כאן, כי השלב הבא הוא רק לבתי ספר. כן, זה לא היה, זה נכון. בית ספר שהוא לא מחט. לא, אני אדייק לך את זה. תדייקי, אבל אני, אבל כאילו עצרו אתכם, כי אמרו לכם, אתם לא כמו כולם. אז אני אגיד לך מה, אני אגיד לך, אתה נוגע בנקודה חשובה, ואני גם כל הזמן אומרת את זה. דרך אגב, בניית הקולות האלה. המערכת שומעת את הקולות האלה

ממני, זה לא דבר חדש. הסיפור שבמערכת, so called המצטיינים, זה מחלקה, זה מבנה מוכר, והמופת, והמדעים, זה מבנה מוכר. בתוך המערכת, עזוב עכשיו רגע, מה חתים ושש שנתיים, בסדר? כשאתה מדבר על ילדים, so called המצטיינים, אתה מדבר על חמש פיזיקה, חמש פיזיקה, וכל הדבר הזה, מוכר במערכת. חינוך מיוחד, הקצה השני, לקחתי אותו. חינוך מיוחד, מוכר במערכת. מרכז חינוך, שהוא על נוער שקרוי, אני לא אוהבת את השם הזה, אני לא אוהבת, וילדים שלי אני לא קוראת בשם הזה. אבל הרבה מאוד קוראים לתלמידים נוער בסיכון, הרבה מאוד משתמשים בדבר הזה, התא שלהם לא ברור. ואז מה קורה? ואז מה קורה? כשאתה רוצה לגדול, אני רוצה לגדול, אני רוצה להיות במגרש של הגדולים, אני לא רוצה להנמיך את הילדים שלי. אני לא רוצה להנמיך את הלב. אני אומרת, אוקיי, הגעתם אליי לא גבוהים, מפה אני מרימה אתכם, נכון? אז אני משחקת את המשחק במרכאות עם המערכת. זאת אומרת, יש ליגת העל, אני נרשמת לליגת העל. עכשיו, אני מוכן להגיד, אף אחד לא סגר אותי בקטע הזה ההתחלתי, אבל כמו שאתה אומרת, החוזרי מנכ"ל העיקריים והגדולים מיועדים לטבלאות האלה, והילדים שלי, פתאום אני רואה שהם מחליקים להם ככה בין השורות. ואז באמת היה סיפור, הילדים שלי עם תותחי העל, הם מנצחים כל משחק, ואני רצה אחריהם, ואני מעודדת אותם, והם מנצחים. כי הילדים עזבו בתי ספר, חלקם ממגמות חנק וכדורסל וכו'. ובאמת הייתה איזושהי סיטואציה שאני נלחמתי בה, ודרך אגב, כולם אמרו, זאת אומרת, אני קיבלתי חיבוק על הקטע הזה. את צודקת, אבל זה לא ברשימות. זה לא בפורמליסטיקה, זה לא בחוזר מנכ"ל. זה לא בנוהל. בנוהל. אז אמרתי, מה הנוהל? הנוהל הוא שתלמיד שעולה לליגת העל, הוא חייב לתת איזה רצף של שלוש שנים בספורט בבית ספר שלו. ואצלכם רק שנה. אמרתי, אני לא מצליחה להבין, אבל אתם הבאתם לי את הילד הזה. אז הוא כבר נפגע פעם אחת. הוא כבר נפגע כי הוצאתם אותו מהשלוש שנים. הבאתם אותו אליי, אתם רוצים להכיל עליו שלוש שנים כשהוא ביי"א ועוד שנה הוא מתגייס. בינינו, גם מה זה משנה? הוא יודע לשחק כדורסל. אם המשחק הוא כדורסל, אז הוא יודע לשחק כדורסל. בדיוק. אז כשנלחמתי, אז הגענו לשלב הזה, ובאמת זה נעצר שם. אבל שמעו את קולי, אני נלחמת את המלחמה של הילדים האלה. כי הם ראויים, הם ראויים לא פחות מאחרים. אז אני רגע חוזר לכיוון השני. אמרנו כל מה שאמרנו על אורט מיטרני, ואמרנו על זה שאפשר להצליח. אז למה את לא הולכת להיות מנהלת של שש-שנתי כזה עם אלפי תלמידים, ותעשי את זה שם? קודם כול, אני באתי משם. אני, אף אחד לא ילמד אותי מה זה שש-שנתי. אני התגלחתי בשש-שנתי, שתי שכבות של 600 תלמידים, אני יודעת מה זה שש-שנתי. אבל אני גם ראיתי שהילדים מתפספסים. ויש, כמו שנחזרת להתחלה, זה כבר לא עניין אותי. הילדים שלי ושליך, קובי, הם לא צריכים מחנכים טובים. הם צריכים מחנכים שהם נייס, הכל טוב. הם יבואו הביתה, תחבק אותם, אתה והבן זוג שלך, והכול יהיה בסדר. אותו דבר גם הילדים שלי. הילדים שאני בחרתי לחנך הם ילדים שאולי אני האימא הראשונה שלהם, אולי. הרבה פעמים יש להם הורים מקסימים ונעדרים, אבל הם טבועים במהלך חיים לא פשוט וכולי. אז מאוד מאוד עניין אותי דווקא לקחת את המקום הזה, שהוא מקום שהוא לא תלוי בילד. הילד לא אשם שהוא נקלע לאיזושהי חווית חיים, ודווקא משם להביא את התפיסה שלי. וזה לא מעניין אותי משהו אחר. אני אומרת עוד פעם, אני רוצה להצליח עם ילדים שהסיכוי שלהם, שהמערכת אמרה שהסיכוי שלהם הוא לא גבוה, להצליח איתם. זה מזכיר לי שהרבה פעמים תיכונים כאלה נקראים בפי העם, מה שנקרא, תיכון הזדמנות שנייה. אני לא אוהבת את זה. גם אני לא. המילה הזדמנות היא כבר טומנת בתוכך שהוא שיפוט. אני אתן לך הזדמנות. אני לא צריכה שתתן לו הזדמנות. הוא מגיע לו, מגיע לו כמו כל אחד אחר. אז אתה יודע איך אני קוראת לבית הספר שלי? אלטרנטיבה ראויה. אני אלטרנטיבה. אתה לא מצליח שם? אני אלטרנטיבה. מבחינתי שיהיו

אין סוף אלטרנטיבות. אני רוצה להיות איבן עם השש שנתי. אני רוצה שילד יקום בבוקר ויבחר ללכת ללמוד מתמטיקה חמש, אנגלית חמש, פיזיקה חמש, וזאת אומרת לך, מורה למתמטיקה ופיזיקה, אתה יודע, אבל גם תהיה לו אפשרות לבחור בישול חמש. עיצוב חמש. ולא יגידו לו, העיצוב זה חוטבי עצים ונגרים ושחורים. אני לא רוצה לשמוע את זה. אני רוצה שהוא יהיה גאה במה שהוא בוחר. אני לא רוצה שהוא יהיה שפוף. את יודעת, כשרואים אותך, גם רואים, אבל גם שומעים, מרגישים שאת אחרת. אוקיי. את גם עושה דברים אחרת, גם זה תיכון אחר. את יודעת להגיד מה אחר כך? אני חושבת על השאלה החמודה הזאת, אני מוכרחה לומר. תראה, אני אורנה. אני אורנה. אני לא יודעת להגיד למה אני אחרת. אני יודעת להגיד שאני אעשה כל דבר, גם אם הוא לא בתבניות, כדי שהילדים שלי יצליחו. אז אם זה עושה אותי אחרת, אז סבבה, בסדר. אבל אני לא מציגה איזשהו מצג של בוא נהיה אחרת. אני אורנה, שבאתי למערכת החינוך כדי לסייע לתלמידים להצליח בחייהם ולעשות הכול בשבילם. ואני לעיתים עושה דברים שהם טובים מאוד, שהמערכת כאילו קצת שמרנית לגביהם. קצת שמרנית. קצת שואלת שאלות. זה נכון? אני לא רוצה לשאול את זה. אין לי זמן. אין לי זמן לשאול את השאלות. אני יודעת מה הילד צריך? אני אעשה את הכול כדי שהוא יצליח. אז בואי נדבר על זה. בואי נדבר על האני מאמין שלך. תגדירי את האני מאמין שלך. הנה, אמרתי לך עכשיו. את באה בבוקר לבית ספר, מה מנחה אותך? ואת יודעת שכשיצאתי מפה אליך וסיפרתי לילדים שלי שאני נפגשת איתך ושיש לנו רקע וזה, ואני אמרתי להם שאחת השאלות זה התפיסה, אז אחד הילדים אמר, זה נורא פשוט, את לא נעדרת יום אחד מבית ספר בשביל הילדים, זה מה שהם זוכרים. זה מה שהם זוכרים. אבל זה חלק מהעניין. האחריות, המוסר, העבודה, האמונה, ההתמדה, האהבה, התשוקה הזאת. אני כל בוקר קמה עם כאילו אם, דיברנו על זה במדרגות, שגם לך יש את זה. אני מתגעגעת לילדים, לתלמידים, לצוות שלי, אני מתגעגעת לבית ספר. אני אוהבת את מה שאני עושה. אז התפיסה שלי היא נגזרת מזה, לקחת ילדים, לבנות להם מסלול חיים איכותי, להרים להם, להרים אותם, אתה יודע, הם באים חלקם... מה זה להרים להם? תסבירי לי. להרים להם זה אומר שאם ילד בא עצוב, הוא חושב, תקשיב, קובי, אם חמש, שש, שבע, עשר, 12 שנים אומרים לילד, צא החוצה, או שאתה לא מצליח, אתה לא טוב בזה, הכל אפס, הכל אחד עשרה, אתה מכיר את הציון אחד עשרה? כן. הכל אחד עשרה. זה הדיפולט פעם. הדיפולט, כן, גם את זה, דרך אגב, שינית. מה ההבדל בין אחת עשרה לארבעים? מה ההבדל? למה לתת לילד אחת עשרה? אנחנו מסעדרו בתוך בית ספר שהציונות הלכו ארבעים. זה לא מספיק קשה, ארבעים? זה קטסטרופה. כל מיני... אז אפרופו אחרת, בכל, אני נוגעת בכל דבר ובכל עניין, ואני מנסה לראות איך לא... איך לעדן ולא לפגוע בילד עד הסוף. ומתוך זה להגיד לו, אני רואה אותך, בוא נמצא דרך, איפה אתה טוב, ובוא נצמיח את זה. אז הסיפור הזה של האחריות הזאת שיש לי כלפי הילדים, זה, אני חושבת, מתחיל מהסיפור הזה. אני באתי לחינוך בשביל הילדים. זהו. נכון שהמערכת היא לא פשוטה, ונכון שהייתי רוצה דברים אחרים, ונכון שהייתי רוצה להגיע לזה אחרי חמש שנים ולא אחרי עשרים שנה. נכון. אבל אני גם פיתחתי שכל עם השנים. הניסיון שלי הוא ניסיון לימוד גם אכזבות וגם הצלחות. התפיסה שלי גדלה וצמחה עוד יותר, אבל תמיד היא הייתה פרו הילדים. אף פעם לא נכנסתי לבית ספר ועניין אותי הקישקע מסביב. דרך אגב, גם הצוות שלי כזה. ואני רוצה להגיד משהו על הצוות בעניין הזה. מה שאני אומרת על הילדים, זה מה שאני אומרת על הצוות, זו תמונת ראי. ואף פעם אתה לא יכול להצליח אם זה לא קורה גם וגם, אוקיי? אבל אני לא התפשרתי. אני חיפשתי את האנשים שחושבים כמוני. אז אמרת להרים להם, ואני יודע שכולם מכירים אותך בתור המנהלת מהטיקטוק. זה חלק מהקטע של להרים להם? הטיקטוק עם התלמידים, עם ה... וואי, אתה נוגע במדיה החברתית, זה סיפור שלם, כל הנושא של

הרשתות. קודם כול, אני רוצה להגיד שזה מאוד מרגש אותי, שאני אחת מיני רבים, שבאמת המון עוקבים אחריי, בהתרגשות, אני מוכרחה לומר. עשרות אלפים, ספרנו, כן? כן. ואני שואלת אנשים, למה אתה עוקב אחרי מנהלת תיכון? וגם פה, התשובות שאני מקבלת עדיין דומות לשאלות שלך. את אחרת, את מעניינת, את נותנת תקווה, את מרגשת, את אותנטית. זה דבר שהכי אני שמחה בו, שכאילו אנשים רואים את מי שאני דרך הרשת, מתמללים את אורנה דרך הרשת. זה מדהים, הסיפור של אורנה יוצא דרך הרשת. עכשיו, מה זה הרשת? כולנו ברשת, קורבי. אתה לא ברשת? מי לא ברשת היום? אין דבר כזה. רגע. לא, אבל את שכללת את זה לרמות של אומנות. אוקיי, רגע. אנחנו נעלה מדרגה, אנחנו ניגע בכל הדברים. אנחנו כולנו ברשת. אין אחד שלא ברשת היום. ומערכת החינוך לא יכולה להיות מאחור. אנחנו כל הזמן רוצים להיות קדימה, רוצים להוביל. אני לא רוצה שבית הספר שלי יהיה בועה, שלא רואים אותה. למה? מה יש לי להסתיר? אני שמחה במה שאני עושה. זה ילדי ישראל. אני רוצה שיראו אותם, אני רוצה שהם ישמחו ואנשים ישמחו, אז למה שאני לא אראה אותם? זה אחד. שתיים, זה כלי. הילדים היום, אני רצה אחרי הילדים. אני כל הזמן רצה אחרי הילדים. הילדים היום ברשתות, אני אשאיר להם את הזירה לבד? מה פתאום? אני אראה להם שעושים את זה יותר טוב מהם. כי אם הם שוברים שולחנות, ואם הם עושים אתגרים שהם מסוכנים ושהם לא חיוביים, איפה אני נכנסת עם הערכים שלי? אני אראה לכם איך אפשר להצליח ברשת בלי לעשות דברים קשים, להפך. להצליח ברשת בנעים, לא ב... בנעים. להיות ויראלי ב... בנעים. עם אורז ולא עם לשבור שולחן. בדיוק. ותקשיב, הילדים בשבילם, שהמנהלת שלהם היא כאילו סלם, הם קוראים לי... בשבילם אני סלם, אתה יודע, זה ה... אני לא חושבת שאני סלם. אבל בשביל הילדים אני סלם, ובשביל הרבה הורים אני סלם, ובשביל הרבה עוקבים אני סלם. אבל לילדים שלי זה מרים. תראו איזה מנהלת יש לנו. עכשיו, מה אני עושה בפנים? הכול. אני משווקת את בית ספר, שיווק לפנתיאון. את המגמות שרצו להנמיך, אפרופו, תסתירי בחצר האחורית. אל תגידי שיש פה ביסול. אל תגידי, בסאבטק, אף אחד לא אמר לי את זה, אבל הסאבטק של הסיפור. יותר טובה, כשאתה אומר יותר טוב, הכי חשוב מתמטיקה, אז אתה אומר, הביסול הוא למטה. ואני שמה אותו בפרונט. אה? ואפרופו, כולם מסתכלים על הביסול, וכולם נהנים מהייצור, ומהאופנה, ומהשיער. ואפילו תיכונים סו-קולד אליטיסטים, אני עושה סו-קולד, שזה לא ישתמע כביקורת, פתאום לוקחים את המגמות האלה לכל מיני כיתות? זה כבר לא חצר אחורית, אלא להפך, אני שומעת ברעננה. אני זוכר שגם היו מזמינים מכם אוכל לישיבות מובים. בוודאי, בטח. בבתי ספר אחרים. עכשיו, לקחת את המגמה ולמתג אותה. בואו ניקח את מגמת אומנויות הביסול. דרך אגב, אני ממתגת את השמות. לא טבח, שזה לא נורא להיות טבח, הכל טוב. זה כמו שהיום זה מאסטר שף, זה הכול שכולם שפים. אז אומנויות הביסול. לא רק, אני לא רק מבשל, אני מבשל לתלמידי בית ספר ולקהילה, אוקיי? ביוטי מיטרני, אופנת מיטרני. קודם כל, במילולי אתה יוצר סטנדרט. אני מדברת איתם גבוה. אני מאוד נחרדת מזה שאומרים, מנמיכים את הילדים. אני מאוד נחרדת מזה. כי אתה בעצם שומר עליהם במקום אפל. אז אם אנחנו חוזרים למגמת הביסול, אז הילד צריך ללמוד סוגי חיתוך וסוגי ביסול וניקיון וכל מה שנגזר, ואירוח ותפריט וכל מה שנגזר ממגמת הביסול, מתוכנית הלימודים, שהיא תוכנית לימודים סדורה וראויה, ומכינים את זה, ובמקום לחטוף אוכל, ובמקום לזרוק את השאריות, אנחנו מורידים את זה למטה, וממסדים ארוחה מרכזית לכל התלמידים והצוות, וכולם אוכלים. ויש ילדים שבאים גם רק לאכול, וגם את זה אני מכבדת. אני אומרת למורים, הוא בא לאכול, אני ראיתי אותו, זה הרבה מאוד בשבילי. מה זה רק לאכול? זאת אומרת, הוא כל היום לא למד, הוא רק בא בשביל לאכול. יש ילדים, יש ילדים שקשה להם, שהמצב הכלכלי קשה, ומאוד האוכל שלנו הוא דבר שהוא מאוד מאוד קריטי להם. עכשיו, לא רק זה,

גם אם אתה עוקב אחרי זה, אתה רואה שאני נותנת את האוכל. כן, את מחלקת אותו. אני מחלקת אותו, וגם זה אנשים לא האמינו, ושאלו פעם אחרי פעם, זה יכול להיות שהמנהלת מחלקת אוכל? כן, למה לא? קודם כל, זה עוד פעם חלק מהתפיסה, פה שאלת אותי תפיסה. אמא, אמא של בית הספר, המנהלת, שכאילו בדמיון אולי מנותקת ואולי מרוחקת, היא זאת שנותנת לך את הדבר הבסיסי ביותר. מה זה אומר? זאת אומרת שאני דואגת לך. זאת אומרת שחשוב לי הקשר איתך. זאת אומרת שאני רוצה שנצל את הזמן לשיחה בינינו, שיש פה שיח בלתי פורמלי, יש לזה כל כך הרבה מאוד ערכים. אני רואה שבזמן האחרון הרחבת את מעגל המשתתפים בטיקטוקים שלך, בסרטונים. פעם זה היה רק תלמידים, עכשיו גם יש לך עם השומר, עם הצוות, עם ההורים של התלמידים. כאילו, זה נהיה ממש... למה? בואו רגע נשים את הטיקטוק רגע בצד. מבחינתי, מאבטח, אב בית, מזכירות עובדות משק, אני קוראת להן, הן חלק בלתי נפרד מצוות בית ספר. ואני רוצה שהילדים שפוגשים אותם יראו דמויות חיוביות. ולכן, גם בסיפור של המאבטח, אני דורשת מעיריית חולון לשים לי את המאבטחים הכי טובים שיש. כי הם מקבלים את הילדים, וזה מאוד חשוב שילד רואה את הדמות הראשונה, הוא חוזה, הוא נכנס בנחת לבית ספר. תראה, הטיקטוק זה פשוט הדביק את כולם. אני לא יודעת מה להגיד על זה. אז כולם רוצים. כולם רוצים. ההורים רוצים, האמהות רוצות. כן, זה בא מהם? בוודאי, בוודאי. אורחים, עכשיו זה גם, אני רוצה שתדע, זה יתרחב גם למעגלי חינוך. גם צוותי חינוך שמגיעים עכשיו, יותר כבר מדברים על זה, מנהלים מכל הארץ. עוקבים אחרי רשתות חינוכיות, ליה שמחתי, ראשי ערים, באמת, מכל הקצוות, ואנשים רוצים לרקוד. אנשים יוצאים להיות חלק מזה. זה משהו שהוא קצת מדביק. אז אם רוצים, אז אני שם, למה לא? בכיף. דרך אגב, עכשיו זה כבר ירד לציבור, גם כשאני הולכת ברחוב, אנשים עוד מזהים. כן, מזהים אותך ברחוב. זה גם מרגש, אבל זה גם מוזר מאוד, אבל אתה יודע, כמו שבבית ספר אני נותנת יחס לכולם. מי שרוצה לרקוד איתי, רוקד איתי גם בחוץ, כן? אז אני כאילו חושב על מנהלים רגילים, לא יודע איך לקרוא, כן? אחרים. יגידו שאת לא מבזבזת זמן קצת? תראה. כאילו, לארגן סרטון, שבי, תכני אותם לבגרות, שבי וכזה. כן. לא? תראה, קודם כול, אני רוצה להגיד לך, אני נמצאת היום בסטטוס כזה שהצוות שלי הוא צוות לפנתיאון, שאחרי שעמלתי עשר וחמש עשרה שנה לבסס תפיסות עולם, כמו שאתה שאלת אותי, מורים כבר שנכנסים לבית ספר כבר שרים את התפיסה, כבר יודעים מה צריך ומה נכון. יש לי צוות, אמנם אמרתי עשרים, אבל עשרים מנהלים קטנים, והם מתקתקים את בית הספר, הם נותנים שקט נפשי למנהלת, אז הרבה המנהלת בחלקים האלה, אני יודעת הכל, אני רואה הכל, אני מגיבה לכל, אבל אני היום נמצאת במצב שיש לי יותר את הפריבילגיה לתת תפיסות עולם. זה אחד. שתיים, טיקטוק זה עשר שניות, בואו נדבר על זה. זה עשר שניות. אה, לא יודע, אין איזה הכנה מחכמים, הכנה של דקה וחצי ועשר שניות. כוריאוגרפיה, משהו, לא? הטיקטוק הוא כזה חכם, שהוא נותן לך תבנית. אם הייתי צריך לצלם סרטון כזה, היה לוקח לי שעות. בסדר, כי אולי זה לא מהעולמות שלך. תראה, בוא, אני רוצה להגיד לך, זה נכון שאני אוהבת לרקוד. זה פגש את המקום האישי של אורנה, ואני לא מתביישת לומר את זה. ואני גם רוצה להגיד שזה גם חינוכי, כי אני לא רוצה להיות איזה דמות לא נגישה, לא מציאותית, רחוקה. אני רוצה שידעו עליי את התכונות שלי. אני רוצה שהילדים יראו שהנה, אני מממשת גם את האהבות שלי, גם את מה שאני הכי רוצה לעשות, לרקוד, אוקיי? אבל היות ואני מנהלת, אז צריך לעשות את זה נכון, וצריך לעשות את זה בטעם, וצריך לבחור נכון. אני מאוד מקפידה. זה דרך היוזר שלי, אני לא נותנת לילדים לצלם. זה רק דרך היוזר שלי, בשליטה שלי. הרבה פעמים הם באים עם איזה טרנד, אז אם אני רואה שהטרנד סביר, אז סבבה, אני זורמת איתם. אבל אם אני רואה שהטרנד הוא קצת בעייתי אפילו במילים, אז אני אומרת להם, חבר'ה, זה לא

מתאים. איך זה הוא הולך לכם, באים בבוקר, אורנה, אני רוצה לרקוד, אני רוצה סרטון, מה, איך זה? לא תמיד, זה מצבי רוח. זה מצבי רוח, אבל לפעמים יש ילדים שאני רואה שהם לא יושבים בכיתה. ואני יודעת שאני גם מסייע למורה, אוקיי? והילד הוא לא רגוע, הוא לא קשוב. והוא אומר למורה, אני רוצה ללכת לאורנה, אני רוצה ללכת לאורנה. אז היא אומרת לו, אתה רוצה לרקוד עם האורנה? אז הוא אומר לי, כן. ואז אם אני פנויה, לא תמיד אני פנויה, אבל אם אני פנויה, וזה נותן גם איזשהו שקט רגע למורה, שנייה תנחתה, והילד גם מאוד מבקש. למה לא? כאילו, תקשיב, קובי, אני רוצה להגיד לך משהו. אם אני אכניס, אנחנו היינו בתיכון קריית שרת, נכון? ותיכון מעולה, מעולה, עם צוות מעולה. אבל היה מורגש איזשהו לחץ, נכון? בסדר יום. היה סטרס כזה, היה לחץ. יש כאלה יגידו בריא, יש כאלה... הישגים, הישגים. אני לא רוצה להלחיץ את המערכת. אני לא רוצה שבית ספר יהיה לחץ. אני לא רוצה. אני רוצה שבית ספר יהיה מקום נעים. ואם הוא מקום נעים, ובא לך רגע לרקוד, אז תרקוד. זה כמו שבא לך לצייר, זה כמו שבא לך לשחק כדורסל. הילדים שלי מאוד מאוד אוהבים חנק. אז בכל בתי הספר יכולות ייתנו שם... אבל לא כל היום זה שיעור חנק. יש כבר עכשיו מתמטיקה, אתה זוכר? בסדר, אבל הילד כרגע, כרגע, כמו שאמרנו, כרגע. רוב הזמן הם בסדר גמור, אבל לפעמים את תהיה קשוף קצת לחוויות שלהם. והוא רוצה את הכדור כרגע. אז אני אגיד, נתתי שעתיים בשבוע לכדור, אני לא אתן כדור עוד חצי שעה? למה? מה קרה? אז כל מפלס הלחץ יורד אצלנו, אוקיי? אז כל המבט הוא אחר. כשאין לך לחץ, שאתה לא אומר, אוקיי, אנחנו נגיע עכשיו לבגרויות, הכל יהיה בסדר. ואני גם רוצה להגיד לך משהו רגע על הגבול. רגע, כאילו, את אומרת ברמת ההתאוורות? זאת אומרת, קשה לך בשיעור, אז לך תצחק כדורסל קצת רבע שעה, תחזור? א', לפעמים, לפעמים, כן, לפעמים, אם אני רואה שהילד ממש לא מוצא את עצמו, לא מוצא את עצמו וסובל ועובר משהו, הוא הגיע מאיזושהי חוויה מהבית, הגיע חוויה מהרחוב, הגיע חוויה מהחברים, והוא לא, לא, אין לך ימים כאלה? אין לנו ימים כאלה? תגיד מה, אנחנו מנותקים מרגשות? למה? זה מערכת חינוך. אם אני לא אתחבר לרגשות של הילד, אז מה אני אעשה? אז אני קשובה. לפעמים אני אומרת לו לא. לפעמים אני אומרת לו לא, אתה נכנס לשיעור, כי הפסדת עכשיו שנייהם. אבל לפעמים, אם אני רואה שיש לי מעורב פנוי, ויש לי כדור, ויש שלושה תלמידים שחייבים את היבור, אז אני אתן להם את הכדור. אז הוא עשה שלוש שעות בשבוע חנק. מה קרה? אני לא רוצה להביא שום סטרס. עכשיו אני רוצה להגיד לך משהו לגבי בגרויות. אני למדתי מהניסיון שלי שלא צריך שלוש שנים ללמוד לבגרות. הילדים שלי לומדים בחודש לבגרות. איך זה? הילדים שלא למדו וחסרו, ויש להם פערי למידה מפה עד עונולו, פתאום יושבים עם מורה מיטיב, עם מורה טוב, בקבוצות קטנות. כן, קבוצות קטנות. חמישה, עשרה ילדים, עם מורה מיטיב לטווח קצר. לא, אבל אז, את יודעת, זה מסוג הדברים שאתה בא, לומד חודש לבחינה, יצאת, אחרי רבע שעה אתה לא זוכר כלום. קובי, אתה רוצה שאני אגיד לך מה? אני זוכרת מה הבחינות שלי? אני רוצה להגיד שכאילו יש פה איזה מימד של תהליך חינוכי. אם עושים את זה טוב, ברור שאם לא, אז לא. אבל אם אתה עושה את זה טוב, אז יש פה איזה תהליך חינוכי שאתה עושה, שהם לומדים, שהם מפנימים, שהם יזכרו את זה לחיים. קובי, תהליך חינוכי הוא לא רק פדגוגיה. יש שלל ערכים חינוכיים וערכיים שהם לא פחות משיעור. אני, דרך אגב, נותנת המון דגש להפסקות. לחלקים הבלתי פורמליים שילד ידבר עם ילד, והילד יראה אותי מדברת, אפרופו הדוכן, ורואה איך אני מגישה לו, ובאיזה סגנון, אתה יודע איזה ערך, אני מפתחת אצלו שפה. אני לא רוצה שהם יהיו רק משנני בגרויות, אבל אני שוב אומרת, מהילד שרוצה להיות שם ושמתיאים לו להיות שם ושהוא עם מוטיבציה ושאינו רואה שאני יכולה לסחוט את הלימודן זה, אני אתן לו מלוא החופן, אבל אני אתן לכולם באותה מידה, אוקיי? זה מה שאני רוצה לומר. אני מסתכלת על כל הילדים וכל אחד יקבל את מה

שהוא ראוי ומגיע לו. נחזור רגע לטיקטוק. אז הטיקטוק זה עשר שניות, והוא נורא חכם, הטיקטוק. הוא קצת מעצבן, אבל הוא נורא חכם. יש שבלונות. אתה לא צריך להמציא עכשיו ריקודים, אוקיי? אתה צריך לראות בעשר שניות האלה מה עשו שם הרקדנים, ואם זה מתאים לך וילידים, אז בעשר שניות אתה מתאמן על תנועה וחצי, זה עשר שניות, קובי. אז בזבזתי לעיתים פעם בשבוע, רבע שעה, ונתתי לו הפגה, נתתי לו קשר עם המנהלת, נתתי לו שמחה. אלה לא דברים מבוטלים. אנחנו, אני כל הזמן אומרת, אנחנו מערכת חינוך. אני לא באתי לפה להיות רק סרט נע של מבחנים. אני רוצה לחנך את הילדים. אתה יודע, אחד הדברים שאומרים על ילדי מיטרני, שהם נורא מחונכים. וזה נורא, נורא, נורא משמח אותי. שאומרים אותם ברחוב, אומרים לה, אתה למדת במיטרני? זה התגובות שהילדים שלי מקבלים. הם הולכים למקומות עבודה, רוצים אותם. כי אנחנו משקיעים לא פחות, גם וגם, אבל בחלק הבין-אישי, בחלק הערכי. אנחנו, לדעתי, קצת איבדנו את זה. קצת, קצת איבדנו. בואי נדבר רגע על התפקיד שלך כמנהלת. כן. בטיקטוק את נורא מגניבה. כן. כמנהלת את גם מגניבה. בחוויה שלי, מה אתה זוכר מנני? שהוא ב-25 שנה אחורה, רכזת שכבה שלי, וואי, התמה זה קשוחה. כן? כן. כאילו, קפדנית, דרשת מאיתנו, היינו צריכים לעמוד בכל הדרישות, בכל זאת. אז בוא, אני אגלה לך סוף. הייתי צריך, עכשיו, אני בעד, כן? כן. אבל זה לא היה כזה מגניב. אבל, אבל, ולא הרגשת חוויה גם מגניבה בצד זה? זאת אומרת, בצד ה... הייתה לי חוויה אישית. כן. זאת אומרת, היה יחס אישי. אוקיי. אבל היית מאוד... אוקיי. מכוונת. כן. אז קודם כול, יש לי חדשות בשבילך, גם היום אני מאוד מכוונת ומקפידה. ואולי אחד הדברים, אחד הדברים שבסוף אני אומרת, הפקק שמפניה ככה התפוצץ לו, זה הסיפור של ההתמדה. זה לא מילה מגונה להקפיד ולדרוש. אני דורשת מהתלמידים ומהצוות ביחד. אני אומרת לה, אם אני קמה בבוקר ומגיעה לפה בזמן, גם אתה תקום בזמן. אם אני מדברת אליך יפה, גם אתה תדבר אליי יפה. אבל הדוגמה האישית כל הזמן, היא כל הזמן נוכחת. אני לא דורשת משהו שאני לא דורשת מעצמי. אוקיי? אז בטח שאני מקפידה. איך אני אגיע להישגים? איך אני אגיע לתהליכים? בוודאי שאני מקפידה. כמו מכוונת תפירה מקולקלת, אני מקפידה. יום, יום, יום, אני אומרת להם, אתה תרים את הראש, יום, יום, אתה תגיע בזמן, יום, למה באת בלי תלבושת, איפה התיק? אני מכניסה אותו בסוף, כי אני לא רוצה שהוא יסתובב. אבל אני אומרת את זה, הוא שומע אותי כמו מכונה, ובסוף משהו בי נטמע בו. אז זה אחד, ומהצד שני, אני שרופה להם על הנשמה. והצוות מרגיש את זה, והילדים מרגישים את זה. אם הם באים אליי עם איזושהי בקשה, עם איזושהו רצון, אין דבר כזה שמורה יבוא ויגיד לי, אורנה, אני, החלום שלי עכשיו, לפתוח פה נגרייה בבית הספר. ואני אגיד לו, לא. אין דבר כזה. אני אשיג שולחן, אני אשגע את כל המערכת, ואני אפתח לו נגרייה, למורה. אבל אני אומרת לו, אבל אני רוצה שתביא גם תלמידים. אין בעיה, נפתח לך סדנה. איך אני מגייסת מורים? אתה יודע שהיום קשה לגייס מורים. אני לא מתחילה באיזה תעודה יש לך. יש לו תעודות, ברוב המקרים הם אקדמיים. מה אתה אוהב? מה אתה אוהב לעשות? מה אתה אוהב ללמד? לפעמים הוא בא לי מתחום כלכלה, והוא רוצה ללמד אנגלית. אז מה? אז אני אהיה עכשיו אריסטוקרטית, ואני אגיד לו, לא, זה לא לפי הכללים, כן. לפי הכללים. אין מורים. אז איפה הכללים? הכללים הם המסגרת, כמו שאני אומרת, בתוך בית ספר. יש לך מסגרת כללית שבתוכה יש בה הרבה חופש. בואו אני אתן לך דוגמה. יש, יש, תסתכל פה לקיר הזה, סתם מצאתי משהו. אין פה מסגרת, אבל יש פה משהו, נכון? הוא נורא משמעותי, אתה לא צריך הרבה מסגרת. אנשים אומרים לי, איך הם מתנהגים יפה? איך הילדים שלך מתנהגים יפה? מוסרים טלפונים? לא בשנה האחרונה. ב-20 שנה האחרונות הילדים שלי, ואתה יודע את זה, מפקידים טלפונים בשער. איזה ילד היום מפקיד את הטלפון שלו? איזה ילד? ועוד בפרט ילדים שזה כל העולם שלהם, והם מפקידים. אז

כשאתה... אפרופו דוגמה אישית, גם אתם מפקידים. נכון, נכון. לא מסתובב עם טלפונים במהלך היום, נכון. יש לכם מכשירי קשר כאלה. תודה, קובי, איזה מזל שהיית אצלי שאתה מזכיר לי את כל הדברים. כן, כשאני החלטתי, יחד עם הצוות, זאת אומרת, היית צריכה למצוא פתרון אחר, איך להתקשר עם הצוות, אמרתי לצוות, מכשירי קשר. אנחנו לא יכולים לקחת טלפונים מהילדים, ולנו יהיה טלפון. אנחנו לא יכולים. רק כשאני אומרת להם, נעל פתוחה לא תהיה, אני לא, אתה לא תראה אותי עם נעל פתוחה. גם לא טבע נאות, וואי, יש קוד לבוש? מה? יש קוד לבוש? בוודאי. מה? תלבושה, חולצת בית ספר, אפשר לשמוע לאורט מטרני, אין הגבלה על מכנסיים, אנחנו לא מרשים קרעים בצורה קשה. לא, כי את יודעת, זה מחזיר אותי 25 שנה אחורה, לאסור פסים במכנסיים, אסור רגיל באוזן, אסור... קובי, יש איסורים? קובי, יש גבול לכל תעלול. אנחנו לא נתקוטט עם ילדים ונשפיל אותם לרמות פס. ותגיד לי, אפרופו זמן מנהלת, עדיף לי לרקוד מאשר לבדוק פסים. זה לא נכון. אתה גם מתקוטט סתם עם הילד, תשאיר את זה. אתה רוצה שהוא לא יישן בבית ספר, אתה רוצה שהוא לא יישן בבית ספר. לא, אבל היה היגיון כשאמרנו, לא הסכמתי איתו, אבל היה היגיון כשאמרנו אסור רגיל... אני זוכר, אני עם הגיל באוזן כבר 25 שנה, והייתי צריך שהתלמידים יהיו עם פלסטר על האוזן של הגיל. למה? למה? ההיגיון היה שיהיה סדר, שיהיה אחידות, שיהיה... אבל בסוף יש מידתיות. יש מידה לכל דבר. נכון? וגם אני רוצה להגיד עוד משהו. יש גם ביטוי עצמי. אתה לא רוצה בגיל ההתבגרות לבטל לילדים את הביטוי העצמי שלהם. להפוך אותם לפס ייצוא. ממש לא. זה מכבה ילד. זה מדכא ילד. אז אם היא באה עם לק אדום, אני עכשיו... אתקוטט עליה, יכול להיות שבשיחה אישית, אני יכולה להגיד לה, יעלי, את יותר יפה עם לה גברות. משהו כזה, לא לפגוע בה. אבל אני לא אעמיד אותה בשער ולא אכניס אותה. זה לא, זה לא חינוך, זה טרור. את קובי צריך להבדיל בין חינוך לבין טרור. אנשים מתבלבלים. גבולות, גבולות, גבולות, גבולות, גבולות. מה זה גבולות? להוציא לו את השקע מהמחשב? לקחת לה את הטלפון באגרסיביות? לגרש אותו הביתה? מה זה... גבול זה חינוך. גבול זה הגנה. גבול זה להגיד, תסתכל עליי ותראה איך אני מתנהגת, ותנסה לאט-לאט לאמץ את התכונות האלה. חיוביות, אני מדברת. אנחנו מדברים על תכונות חיוביות. אז יש לבוש, אבל הוא סביר. אז את יודעת, כל מה שאת מתארת עכשיו, זה ממש 180 מעלות מהמקום שהגענו ממנו. נכון. זאת אומרת, את מנהלת נגישה, את תמיד בחוץ, את מחלקת את האוכל, את... נכון. מדברים איתך, פונים אלייך ישירות. בית ספר שממנו הגענו, נכון. אמרנו, מנהל מיתולוגי, הדוקטור ישראל כץ, לא היינו רואים אותו, הוא לא היה יוצא מהחדר, הוא היה תמיד ספון בחדרו, זו הייתה ההגדרה. לא נגיש, לא דיברנו איתו, לא כלום. תראה, אני רוצה להגיד... את ממש הפוך. נכון. תראה, אני רוצה להגיד לך משהו. אני חייבת את כל התהליך החינוכי שלי לתיכון קריית שרת. שמה צמחתי, שמה גדלתי, שמה התבססתי, וגם הייתי כבר... היה ברור שמשם אני יוצאת הלאה. אז יש לי חובה מוסרית למקום שגדלנו בו שינוי. הוא היה תיכון שהיה לו לגאווה יחידה להיכנס, גם לצוות, והיו לו דברים, והצוות שישראל גייס היה צוות לפנתיאון, אחד-אחד. אבל אני גם כל הזמן, בשיחות שלי איתו, שהיו לנו מאוד מאוד יחסים קרובים בשלבים מסוימים, ואני כל הזמן אמרתי לו, אני, חבל לי שאתה מפסיד את הילדים. אני אמרתי לו את זה, הייתי מאוד צעירה ומאוד בוסרית, ולא ידעתי איך להגיד לו את זה. החוצה כשיצאתי מהחדר הייתי עם המורים, ומה שהוא דורש, זה המנהל. המנהל דורש, אני מבצעת, אין שאלה. בדרכי, קצת מותחת, אבל מבצעת. אבל בארבע עיניים לא פעם ולא פעמיים אני אמרתי לו, ישראל, אתה מפסיד את הילדים, וזה חבל. חבל בשבילך. אז נכון, באופי שלי אני אחרת. והנה, אני שמחה שעם מכוונות רגשית גדולה לילדים אתה יכול להצליח, לא רק דרך משמעת, ואתה יודע, הנוקשות הבלתי-מתפשרת הזאת, והלא הגיונית. לפעמים קורה שיש איזה ריב בכיתה

בין מורה לתלמיד, נכון? אני לא הולכת להגיד לך שאצלי, אתה יודע, זה לא דובדבנים וקצפות, אני עוברת דברים לא פשוטים יחד עם הצוות שלי. ואז המורה אומר משהו, והילד אומר משהו, והמורה אומר... ואז אתה מחליט לעצור. כי אתה רואה שזה לא יגיע לשום דבר, זה יגיע לשבירת כלים. אתה צריך להפעיל שיקולי דעת, אנחנו בחינוך, אני כל הזמן חוזרת על זה. אנחנו לא באוטומט. זהו. אז אפרופו צוות, אנחנו חברים בפייסבוק כבר הרבה שנים, ואני כל שנה רואה בסוף שנה, ואתה מקנא. 20 ביוני, ואני מקנא ביום גיבוש סוף שנה, בספא, בבתי מלון. כן. ואני אומר לעצמי, קודם כל לי לא היה כזה כשהייתי בבית ספר והייתי בצוות. וזה קודם כל כיף שיש לכם, ואני נורא מקנא בצוות שלך, גם היום כשאני בסמינר, אין לי יום כיף בספר. למה לך יש ולאחרים אין? קודם כל, אני לא יודעת אחרים, אבל אני אדבר על עצמי. אני לא חושבת שהמורים וצוותי החינוך הם פחות מכל חברה אחרת. אם אני הולכת להיטק, ששם הבן שלי עובד, ואני רואה שיש להם נס קפה, וחלב, וכל הפסיליטיס, אני רוצה שגם יהיה לצוות שלי. למה? למה זה שונה? זה עובדים. למה הם צריכים לממן דברים שהם חלק מהפסיליטיס הבסיסי של רווחה נפשית של צוות? מיסי הוועד המפורסמים של החלב בחדר המוני. מה זה הדבר הזה? אני קונה חלב, אז אני אתן חלב גלם לצוות. אין שאלה. וכל לגבי פעילות שהן רק הפגה. גם על זה, דרך אגב, יש דיונים. האם זה צריך להיות מלווה בפדגוגיה? כשאת לוקחת מישהו, את לוקחת צוות חינוכי, לבית מלון. האם את גם נותנת לו הרצאה פדגוגית? לא תמיד. הפגה זה ערך. ואם אני רוצה להוקיר את מה שהוא עשה, אז אני אדאג להפגה. איך דואגים לזה? דואגים בכל מיני דברים, בכל מיני דרכים. דרך אגב, הרבה מהפעילויות שאתה רואה ומתקנא, פעם ב-אני מזמינה אותך גם, הרבה מאוד בפעילויות האלה, אנחנו הצוות, אנחנו מממנים ביחד. כלומר, הצוות מוכן להשקיע כדי לצאת יחד. זה מראה לך את הקשר שיש בתוך הצוות. כי צוות שרוצה לצאת אחרי ה-20 ביוני, להיות ביחד ולממן, זה אומר לך על הקשר שיש בתוך הצוות. תחנך את הצוות. את אומרת את זה לא מהמקום הטכני, כי יש חוק כזה שהמנהל צריך ללמד. יש. את אומרת את הרמה המהותית. הטכני, המנהל צריך ללמד מעט. כן. אני יכולה ללמד שלוש שעות, ארבע שעות. זה מעט, זה זניח. אבל זה לא האישו. עוד פעם, אני יכולה ללמד את המורים, אני המורה של המורים, איך ללמד בכיתה. איך לקדם את הילד, איך לשבת איתו פרטני, איך להכין לו חוברת. אין לי מנדט אם אני לא אהיה שם. זה לא עוד פעם מנהל במגזר הפרטי. אני מחנכת תפיסה, אז אני חייבת להוביל תפיסה. ויש משהו שאם אתה מתנתק מהשטח, אתה קצת נחלש. אז את מורה למתמטיקה. אז אני מורה למתמטיקה, ואני גם מחנכת את כיתה ט'. באמת? כן. וואו. כל השנים. ולמה ט'? כי ט' זה ילדים מחטיבת ביניים. זאת אומרת, את מחנכת תמיד את ט'? תמיד את ט'. אוקיי. אני, מה שנקרא, מכניסה אותם נכון לבית ספר. זה ילדים שצריכים עוד יותר תשומת לב, כי הם נקרעו מהחטיבה. כלומר, הם היו זין, חטא והגיעו אליי, זה קשה מאוד לילד. אז הם מקבלים את החיבוק הגדול של המנהלת. אז אני גם מחנכת, ואני גם מלמדת פיזיקה. יש במתרגי פיזיקה? פיזיקה היא מקצוע חובה, יחידה בסיסית אחת, כחלק מהתעודה הטכנולוגית, אוקיי? כדי לקבל תעודה הטכנולוגית, אפרופו, מה שדיברנו, חייבים ללמוד מקצוע טכנולוגי. אז הנה הביטוי שלנו של סמינר הקיבוצים. ואיזה מין מורט? כשאני נכנסת לכיתה. אני רק... את אורנה המנהלת, יש איזו שונות בין... זאת אותה אורנה? קובי, הנה, אני פה... אין אורנה אחרת. אני לא שמה כובע של מנהלת, כובע של מחנכת, כובע של רוקדת, כובע... אורנה היא אורנה. היא אורנה. אם מה שאתה רואה, זה מה שיש. אני... ואני אומרת לך עוד פעם, אני הכי שמחה שאנשים רואים בי בן אדם אותנטי. אני בהרבה מאוד מקומות לא הצלחתי במקום הזה. לא, אבל יש הבדל כשאתה מנהל צוות, נגיד, לבין שאתה... יש לך את עכשיו עם עשרה ילדים בכיתה יו'. תראה, ילדים... זה צנוד עשר. נכון. ילדים, וגם צוות, אבל ילדים צמאים למורים מעולים, שזה לא יישמע לא

צנוע, הם צמאים. וילדים כמו שלי, המהממים שלי, עוד יותר רוצים מורים מצוינים. אז אני רק, לשמחתי, רוצה לומר שזה קשה לי מאוד גם ללמד וגם לחנך וגם להגיש לבגרות, היחידה היא גם... הילדים מחכים לשיעורים שלי, ואני שמחה על זה. אני שמחה כי אתה נותן לך חוויה של הצלחה. כי אני נכנסת, אתה מוטרד מהמתמטיקה. למה המתמטיקה כל כך מפחידה את כל העולם? כי כל הזמן נורא מפחידה... כן, חתיכת מקצוע בחרת לעצורים. כי כל הזמן... אבל כל הזמן אומרים, מתמטיקה, מתמטיקה, מתמטיקה, אתה יודע, אנשים נכנסים לטראומות מהסיפור הזה. ואני נכנסת לכיתה ואני אומרת להם, אני אראה לכם שאתם מצליחים. אני לומדת, ואני מתחילה מהבייסיק, מהטכניקות הפשוטות. אמרו, נו, זה היה קשה. והם אומרים לי, לא, תביאו תרגיל, ותביאו תרגיל. וככה אני צומחת איתם לאט-לאט. כשאתה נותן אווירה שהם יכולים להצליח, ב-90% הם יצליחו. אני לא אומרת שהכול זה תותים וקצפות, יש גם אכזבות, יש גם דברים קשים שזה לא ישתמע. אבל עוד פעם, הבינג שלך זה שאתה פה בשביל הילד, והילד חש את זה. אז הם אוהבים גם את השיעורים, ואני שמחה על זה. גם את מתמטיקה. גם מתמטיקה ופיזיקה. מתי יש לנו שיעור למתמטיקה? מתי יש? עכשיו לפעמים הוא מתבטל, לפעמים אני עסוקה. זהו. לקראת סיום, חמש שאלות קבועות, תשובות קצרות. הגדירי חינוך. שינוי חיים, באהבה. חנום חינוכי שלך. וואו, קובי, אני חיקיתי לשאלה וכבר חשבתי שלא תשאל אותי את זה. הייתי רוצה להרחיב. הייתי רוצה שבכל הארץ יהיו בתי ספר כמו שלי. ואני, אפילו עלה לי ברעיון שאולי זה רשת פרטית, אבל אין בכוחי להרים רשת פרטית. אתה מבין את המשמעויות של זה. אבל הייתי רוצה שעוד ילדים יקבלו חינוך מיטבי. מה מרגש אותך? אהבה. קשר. זה שהם באים בבוקר והם אומרים לי, I love you, אורנה. אז אני מתרגשת מזה. שזה לא הילדים הפרטיים שלך, והם אומרים לך, אנחנו אוהבים אותך, את המלכה שלנו. או דברים כאלה, והם הולכים בכל חוצות העיר ואומרים את זה, אתה רואה את זה. והם כותבים את זה, הם וההורים. אין דבר יותר גדול מזה שאתה משמעותי לילדים. מה את עושה בסוף יום קשה? חחחחחח. לא משהו מיוחד, דברים סטנדרטיים, אני חושבת כמו כל אדם. לפעמים אני, אם יש ימים שהם קשים, אז אתה תתפלא, הרבה פעמים אני ממשיכה בשיחות שלי עם הצוות, כאילו שהם יעודדו אותי, הרבה פעמים הם מרימים לי כזה, ואחד הדברים, אפרופו מה מרגש אותי, זה שהיום אני בסטטוס כזה שגם הצוות נורא דואג לי ברמה האישית. אני לא מדברת על רמה של המנהלת. הם אומרים אותי, נניח, כעוסה, או מתעצבת, או נלחצת מאיזה משהו, או שמישהו הכעיס אותי, נניח, הם לא רוצים לראות אותי בחוויה הזאת. אורנה, עזבי, אורנה, אל תתרגשי. כאילו, אתה רואה את הרמה של הדאגה שאני מקבלת, אז זה אחד הדברים שמרגש. אז אני יכולה לסיים את היום בנטפליקס גם, הכל בסדר. חכה, נטפליקס. מה את רוצה להיות כשתהי גדולה? אז אמרתי, שאם היה לי חלום, זה היה שיהיה עוד בתי ספר כאלה, שאני אוכל לבסס את התפיסה הזאת ולהנחיל אותה לעוד ילדים, כי באמת קשה לי מאוד לענות על שאלות. את יכולה להגיע לחדרה, את יכולה להגיע לנתיבות, את יכולה להגיע לראש העין, לצפת, וקשה לי, קשה לי עם השאלות האלה, כי אני אומרת, למה? למה זה לא מגיע? למה אני לא יכולה לתת את המתנה הזאת לעוד ילדים? אורנה, היה לי מזה כיף. גם לי. תודה שבאת, ואני מאחל לך שתמשיכי עוד הרבה זמן ליהנות ממה שאת אוהבת לעשות. תודה רבה, קובי. ותודה לכל המאזינים והמאזינים שלנו. נשמח שתעשו לנו עוקב בספוטיפיי, זה עוזר לנו להביא עוד מאזינים. אני קובי דביר, נשתמע בפרק הבא. נשמח שתעשו לנו עוד הרבה זמן ליהנות.